

Elza se je zravnila. Nemara jo je dvignilo presilovito pretakanje krvi. V obraz je bila vsa rdeča. Roke si je oprla v boke in okoli usten ji je zaigral zaničljiv nasmeh. Trenutek nato pa jo je premagala nežnost.

»No, no,« je rekla in znova počenila k Marku, »dragi moj lepoteč, nikar se ne huduj.«

Dvignila ga je v naročje in odnesla v sobo. Slišati je bilo, kako ga je zvrnila v posteljo in poljubila. Ko se je vrnila v kuhinjo, jo je obšla prejšnja utrujenost. Obrisala si je potno čelo in se s počasnimi koraki vrnila pod brajdo. Tod se je povzpela na stol in z oslinjenimi prsti odvila žarnico. Potem se je spustila na tla in z žarnico v predpasniku stekla v točilnico.

»Zdaj je približno pol enajstih,« je zamrmral Tone. »Če pohitim, še nisem prepozen.«

Čez čas je dejal:

»Nič, kar domov pojdem.«

Pa je zganil z otrplo nogo in obsedel.

V GROBU ČASA

Jože Udovič

Šopi suhe trave
nad milino —
davno se je utrnila
iz ljubeznivih oči.

V jezeru noči
potopljene misli —
na njih se je svetlikal
prah metuljevih kril.

V grobu časa
dnevi —
na njih so se poznali
poljubi vročih
dekljskih ust.

Življenje —
bled spomin
zgorelih sanj.